

במדינה

דרכי יחיים

חשעה ילדים בטעות

אפריים קישון רוגז
על פקירי ישראל — ומוכר
את הכעס כמישחק בגרמניה

אדם כישרוני כמו אפריים קישון יכול להפוך גם את הרוגז שלו לזהב. ומכיוון שאין דבר בעולם המרגיז את קישון יותר מבירורקראטים, היה זה אך טבעי שימצא מישחק שיהפוך רוגז זה לעסק מכניס. אך בעוד שהרוגז של קישון מכוון נגד הבירורקראטים בישראל, הופיע המישחק לראשונה בגרמניה.

מחלת הרוח תורשתית. במישחק מזויזם כלים מקרוהינוק לקרהגמר. 12

קישון והמישחק הגרמני
מס עינוגים על גט

כלים (אורחים) צריכים להתגבר על 16 מיכשולים (פקידים).

במיפקד האחרון הוסיף לך המחשב בטעות תישעה ילדים. דרוש מן הביטוח הלאומי קיצבת ילדים — ובהודמנות תת-חחן. נאמר באחת מהוראות המישחק. את הפקידים יש להעביר לתפקיד אחר, לפטר או להעלות בדרגה. לשם כך צריכים להשיג רשיון להונת-חיות. לשלם מס-עינוגים על גט, או לתבוע פיצויי-אינפלציה על קניית דגים-מלוחים.

הפקידים לעמדת-זאת, נרדמים, נאסרים על-ידי שילטונות מס-הכנסה, מטלפנים שעות או סובלים ממחלת-רוח תורשתית. במישחק עצמו יכולים להשתתף עד ארבעה איש. לזוכה מצפה תגמול מתאים: האזרח המגיע עד לקרהגמר מתמנה ל-פקיד, ויוצא מייד לפנסיה.

ההסתדרות

הוצאה כפולה

הפתרונות אחת —

שתי חוברות

מוכר ההסתדרות בפועל, ירוחם משל, החוויר. מולו עמד מארגנה של ועידת-ההסתדרות, אהרון הראל, והציג בפניו בגאווה חוברת מפוארת על פעולות ההסתדרות בימי-החירום. אותה הפיקה מחלקתו של הראל לקראת הוועידה.

ללא מילים שלף ממגירת שולחנו חוברת אחרת, צנועה יותר והדורה פחות, אשר עסקה בדיוק באותו נושא. החוברת השנייה הוכנה על-ידי לשכתו של המוכר.

הראל נדהם. היה ברור כי נעשתה כאן עבודה כפולה. החוברת אותה הפיק הראל, בת 70 העמוד, אשר הודפסה בדפוס אופסטי בלמעלה מאלפיים עותקים, עלתה למשלמי מס-החבר בהסתדרות 15 אלף לירות. ה-חוברת של משל עלתה 10 אלפים ל"י. גם זו וגם זו. עיון קצר בפרוטוקול

של ישיבת מסה אירגון ועידת ההסתדרות מראה כי המטה הטיל על הראל לערוך חוברת. המוכר, אשר נכח בישיבה, לא זכר עובדה פשוטה זו, וכך קרה ששתי המחלקות הכינו את אותה החוברת.

ברור היה כי אייאפשר יהיה להלק בצירי הוועידה את שתי החוברות באותו חיק הדור, אותו קיבל כל אחד מהם. המוכר מנחה מחלקת האירגון הגיעו לפשרה ביניהם.

בוועידה חולקה החוברת של משל, ואילו בימים הקרובים יקבל כל אחד מצירי הוועידה לביתו כדואר את החוברת ה-שנייה. בתיקוה ששכח בינתיים את תוכן

קולנוע

ישראל

זכרותו של אלן דילון

מופנית לבמה

הבדיחה הקולנועית הגדולה ביותר, בי-זמנים המודרניים בישראל, כלולה במודעת פירסומת לסרט טיפול בהלם, (השבוט בקולנוע מאת ש.ב.ע. ידיעות אחרונות 15.3.74). וזו לשונה של המודעה: "לר-אות את אלן דילון מקפץ עירום כביום היולדו כשמלאו זכרותו מופנית לרוח, הינה תופעה שתמשוך צופות רבות לסרט". המודעה איננה חדשה, והיא מלווה את הצגת הסרט ברמת-גן, כפי שעשתה זאת בנאמנות כשהוצג, בזמנו, בתל-אביב. ואם יש משהו שאינו מאמין עדיין ביעודו של הקולנוע בישראל, ישנה נא אל הפיר-סומאים ויראה לאינו רוח מופנית זכרותם.

תדריך

תל-אביב

* * * רבי יעקב (ת"א, צרפת): לואי דה-פינס מתעוות כשהוא מקושט בפיאות ובוקן, בורח מורעותיהם של מהפכנים

ערביים ישר לתוך הבית של מסטיק ירוק מותך, ומיד אחר-כך מתקשט בכדורי מס-טיק צבעוני, ונאלץ להיסתתר בסופו של דבר בגיטו היהודי שהוא שונא כמעט כמו את הערבי, הכושי או הבלגי. גם מי שנפשו בוהלת בהומור גיועני — יוכל להתגלגל מצחק.

* * * הארי המזוהם חוזר (אסתר, ארצות-הברית): דם ואש ותימרות-עשן בהרפתקאותיו של הבלש הקשות, מסתי-רים במיקצת את החורים שבסיפור החדש, שביקש להיות המשך טבעי להארי המזו-הם. שעה שדון סיגל הפך את החלק הראשון שבהרפתקאות הארי לתרגיל מבי-ריק בקולנוע טוב, מסתפק בהמאי טד פוסט בהבלטת נוכחותו של קלינט איסט-ווד להגאת כל מעריצתיו, ובהדגשת מעשי אלימות מגוונים ובכמויות שופעות, מצול-מים מרוב. צורת פירסום משכנעת ל-שימוש במיץ עגבניות.

* * * אלקטרה גלייד בכחול (מוג' רבי, ארצות-הברית): סירטו הראשון של מפיץ התקליטים ג'יימס ויליאם גווארסיו מכיל בתוכו כמה רגעים מרתקים, כמה דברים שדופים, והשקפת-עולם מבלבלת. זהו בעייתון של שטרט-נועה נמוד-קומה הרוצה בכל מאודו להיות שוטר טוב ו-לגובה לקומת בלש, אך נתקל ביותר מדי

היחפן

הנוכח

אורות הכרך (לימור, תל-אביב, ארצות-הברית) — אין זו חוכמה לקבוע היום שצ'אפלין הוא גאון

או ש"אורות הכרך", הוא יצירת-מופת. מה שמעניין בכל זאת היא העובדה שסרט זה, ככל יצירת-מופת אמיתית, עומד בפני הזמן, ויש לו מה לומר היום בדיוק כמו לפני 44 שנים.

הסיפור על הקצן שעוזר למוכרת פרחים עיוורת לעבור ניתוח שיחזיר לה את מאור עיניה, הוא, ממבט ראשון, ככל סרטי צ'אפלין, קומדיה. ואומנם, צ'אפלין דוחס, בזו אחר זו, המצאות ובדיחות שרק הוא ידע להמציא כמותן. אך יש עוד למעלה מזה: "אורות הכרך" הוא סרט בעל תודעה סוציאלית שאפילו היום מתקבלת כנוקבת במיוחד. דוגמה מוחצת פותחת את הסרט: פסל השיג-שוג, אותו הונכים בתחילת הסרט, נשמר על-ידי שוט-רים מזויזנים חטים, וכאשר מורידים ממנו את הלס, מגלים את היחפן הנצחי, עם מכנסיים קרועים ונעליים בלות, כשהוא ישן בחיק השיגשוג. דוגמה נוספת: היחס של העולם אל קצן בחברת מיליונר ואל קצן בגפו, אלו סצינות שלמראהן לא קשה להבין מדוע האשימו את צ'אפלין מאוחר יותר בנטיית שמאלניות.

צ'אפלין: העירום נטה שמאלה?

נכון, אומנם, שזהו הסרט הסנטימנטלי ביותר של צ'אפלין (עד ל"אורות הבימה"), אבל דמויותיו הן כלי-כך אנושיות, ודימויו כלי-כך פורה, לכל אורך העלילה, עד שאין די מלים להמליץ על צפייה חוזרת בו.

יש אהבות

נושונות

הרולד ומוד (תכלת, תל-אביב, ארצות-הברית) — הרולד הוא בן-טובים בגיל העשרה, שאמו מעני-

קה לו הכל, חוץ מתשומת-לב. משום כך הוא מתאבד פעם ביום, משגע את המסיכיאטר ואת המורים שלו, ומבקר בקביעות בחלליות של אנשים שאינו מכיר, בתוך מכונית שקנה, "קדילק" שחור, המיועד להובלת מתים. מוד היא גברת בת 80, שהחיים קורצים לה בכל עוצ-מת ניחוחם. היא עדיין מדגמנת בעירום עבור ידיד-מסל, מתגוררת בקרן-רכבת נטוש, מלא ודחוס זיכרונות ואקזו-טיקה, ואינה מכירה במיגבלות של גיל, חוק או מוסכמות. הפגישה בין השניים מולידה אחד מספורי-האהבה המוזרים שידעה הוליווד מעודה. סיפור, דרכו מנסה ה-במאי האל אשבי (לשעבר עורך-סרטים אצל נורמן ג'ואי-סון) להעמיד זר מול זר, את אמריקה של האתמול ואת זו של היום.

האתמול — זו מוד, אשה שכל מעייניה בחיים, במי-צוי כל התענוגות שיכולים להעניק לה חושיה, וזה כולל את התענוג שבחברה האנושית. היום — זה הרולד, שהכל בא לו בקלות, חוץ מהתקרבות אל בני-מינו. אין לו כל מושג מדוע עליו לחיות, לכן, עיסוקו המתמיד הוא המוות. האידיאל החיזוי שאמריקה מסוגלת להציע לדור זה של הרולדים, הוא גיוס לצבא, אותו מסמל דודו של הצעיר, גנרל נכח ששרולו הריק מצדע בכל פעם שזכר גיבורים מועלה במחיצתו.

בדיחה זו היא אחת מן הפחות מקאבריות בסרט. אח-רות, כמו קטיעת-יד מדומה, התאבדות מדומה, חראקירי מפוברק, ועוד כיוצא באלה, דורשות מן הצופה נכונות

גורדון וקורט: להתאבד כדי לחיות

מיוחדת במינה לסוג זה של הומור. אולם, מישחק התו-סס של רות גורדון, שחקנית ותיקה שהיא גם מחזאית ותסריטאית מפורסמת, ושל בד קורט, שבני התפקידים הראשיים, מלאכת צילום אומנותית, תיאורות ותילבושות המעניקות עומק לעימות בין שני העולמות, מוסיפים הר-בה לתמתקת הגלולה.

אלא שהמתקה זו עוברת קצת את הגבול בכמה מן הסצנות הרומנטיות, בעיקר לקראת סוף הסרט, כאשר במקום לגחך עם הסיפור, מגחכים עליו. ברגעים אלה, נזכרים שאסור לעשות הכללות, ולכן הסאטירה כאן שיט-חית מדי, אם גם משעשעת ויוצאת דופן ברגעים רבים.

דה-פינס טובע במסטיק
בגי FINESSE

מיכשולים ושחיתויות. לקראת סופו מקבל הסרט מעין מימד של אדם בעקבות גורלו במהופך. כדאי לראות, ולו בשל הצילום הנדיר של קונרד הול, ומישחקו של רוברט (בדט קר) בלייק, בתפקיד השוטר התמים.